

Dokument nr. 15:20

(2001-2002)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

Spørsmål nr. 337

Innlevert 24. april 2002 av stortingsrepresentant Kjetil Bjørklund

Besvart 6. mai 2002 av forsvarsminister Kristin Krohn Devold

Spørsmål:

«Dagbladet avslørte 26. februar og 22. april i år at Norge har kjøpt våpen fra Israel. Stortingets utredningsseksjon bad etter forespørsel fra Sosialistisk Venstreparti, Forsvarets Logistikkorganisasjon (FLO) om en oversikt over hvilke land Norge har kjøpt våpen fra de siste fem årene.

Hva er bakgrunnen for at Israel ikke var nevnt på den oversikten som FLO leverte som svar på forespørselen, og er det flere land som er utelatt fra FLOs side i denne sammenhengen?»

Begrunnelse:

Etter oppslaget om kjøp av israelske panservernraketter i Dagbladet 26. februar, bad Sosialistisk Venstreparti Stortingets utredningsseksjon om svar på følgende spørsmål: Hvilke land har Norge kjøpt våpen fra de siste fem årene, og kan det vedtas et regelverk som forhindrer innkjøp av våpen fra land som er i krig. Stortingets utredningsseksjon svarte på dette 12. mars, og opplyste at Forsvarets Logistikkorganisasjon hadde gitt en oversikt over innkjøp av våpen de siste fem årene som viste at Norge med unntak av Sverige, kun hadde kjøpt våpen fra NATO-land. De land som ble nevnt var: Sverige, Tyskland, Storbritannia/England, Canada, Belgia, Italia, Danmark, Østerrike og USA.

Det er på det rene at det ikke er formelle hindre i veien for at Norge kan kjøpe våpen fra Israel, med mindre kjøpene er av en slik størrelsesorden at de kan utløse krav om gjenkjøp fra Norge. Det framstår imidlertid som politisk uheldig og kontroversielt at Norge støtter våpenindustrien i Israel i en tid med kraftig opptrapping av militære angrep fra Israel mot befolkningen i de okkuperte område. I lys av dette er det særlig uheldig at Stortinget ikke har mottatt korrekt informasjon fra Forsvaret.

Svar:

Stortingsrepresentanten spør om bakgrunnen for at Forsvarets Logistikkorganisasjon ga ufullstendig informasjon til Stortingets utredningsseksjon da denne, etter forespørsel fra Sosialistisk Venstreparti, bad om en oversikt over hvilke land Forsvaret har kjøpt våpen fra de siste fem årene.

Forsvarssjefen beklaget i en pressemelding 25. april 2002 at det var gitt ufullstendig informasjon om norske våpenkjøp fra Israel. Han pekte på at det var begått to saksbehandlingsfeil. Dette innebar at informasjonen ble fremsendt utenom det etablerte linjeansvaret og at informasjonen var ufullstendig.

Forsvaret gjennomgår nå alle rutiner knyttet til kjøp av forsvarsmateriell og informasjonsflyt. Jeg har bedt Forsvarssjefen utarbeide en fullstendig oversikt over hvilke land Forsvaret har kjøpt forsvarsmateriell fra de siste fem årene.

Tillegg til svar 27. mai 2002:

Ufullstendig informasjon fra forsvarsets logistikkorganisasjon om kjøp av forsvarsmateriell.

Jeg viser til mitt brev datert 6. mai 2002 hvor jeg gir et foreløpig svar til stortingsrepresentant Kjetil Bjørklund på hans spørsmål nr. 337.

Forsvarets overkommando (FO) har nå utarbeidet en fullstendig oversikt over hvilke land de har kjøpt forsvarsmateriell fra de siste fem årene. I tillegg til de land som står på den listen som tidligere er oversendt til Stortinget, er det gjennomført anskaffelser av forsvarsmateriell fra følgende land: Israel, Sveits, Finland, Italia, Sør-Afrika, Nederland, Danmark, Ungarn, Luxembourg, Tsjekkia og Irland. FO har presisert at denne listen kun inneholder land hvor de har hovedkontrakter. Listen inneholder ikke land som har levert delsystemer, komponenter eller software som del av en underleveranse.

Spørsmål nr. 338

Innlevert 24. april 2002 av stortingsrepresentant John I. Alvheim

Besvart 3. mai 2002 av helseminister Dagfinn Høybråten

Spørsmål:

«I 1994 vedtok Stortinget å be Regjeringen fremme forslag om innføring av egenjournal i helsevesenet. I lov om helsepersonell er det nå gitt forskriftshjemmel for å gi helsepersonell plikt til å føre egenjournal.

Når vil helseministeren følge opp Stortingets vedtak og lovens innhold?»

Begrunnelse:

Innføring av egenjournal i helsevesenet vil kunne bidra til å bedre kommunikasjonen og tilgjengeligheten av korrekte opplysninger vedrørende pasientens tilstand og behandling. Mangelfulle opplysninger om pasienten kan bli et alvorlig problem i gitte tilfeller, og innføring av egenjournal og en plikt for helsevesenet til å påtegne pasientens journal vil gi en bedre sikkerhet for, til enhver tid, å ha korrekt informasjon. Pasienten selv blir bindeledd mellom ulike tjenestenivåer og institusjoner og kan sikre seg at informasjonen i journalen er korrekt. I Legekunsten nr. 1 for 2002 sier helseministeren at den muligheten til å gi forskrifter som Stortinget har vedtatt under behandlingen av lov om helsepersonell i 1999 foreløpig ikke er benyttet. Etter min mening vil det være av betydning for pasientenes sikkerhet at egenjournal og helsepersonells plikt til å føre denne blir lovfestet. På denne måten vil egenjournalens troverdighet styrkes og den blir et nyttig hjelpemiddel i pasientbehandlingen.

Svar:

Stortingets vedtak om å fremme forslag om innføring av egenjournal er fulgt opp ved at det i helsepersonelloven er gitt en forskriftshjemmel for å kunne pålegge helsepersonell å føre egenjournal som pasienten selv skal oppbevare.

For å skaffe et bedre grunnlag for å vurdere innføring av egenjournal, støtter departementet et pilotprosjekt der elektroniske helsekort prøves ut overfor gravide i 5 kommuner. Erfaringene fra dette prosjektet vil kunne gi nyttig kunnskap og veiledning i forhold til det videre arbeidet med denne saken.

Utviklingen med hensyn til å føre elektronisk journal har også gått svært raskt de senere årene. I dag er det allerede svært enkelt å ta utskrift fra en elektronisk journal, overføre hele eller deler av en journal fra ett helsepersonell til et annet helsepersonell (eller til annen virksomhet) samt gi lesetilgang for annet helsepersonell dersom det er ønskelig. Vi må derfor vurdere om egenjournal, i den forstand det fremgår av helsepersonellovens forarbeider, er veien å gå. Ettersom det i dag er enkelt å ta en utskrift av den til enhver tid gjeldende journal, til de pasientene som kan ha nytte av å få en slik, kan spørsmålet være om dette er en bedre løsning.

Jeg ønsker å avvente ovennevnte prosesser før jeg går videre med spørsmålet om en forskrift om egenjournal.

Spørsmål nr 339

Innlevert 24. april 2002 av stortingsrepresentant John I. Alvheim

Besvart 3. mai 2002 av helseminister Dagfinn Høybråten

Spørsmål:

«I Legekunsten nr. 1 for 2002 uttaler helseministeren at private legespesialister må ha avtale med helseforetaket for å kunne motta ISF og at pengene skal kanaliseres gjennom helseforetaket, ikke direkte til spesialisten som utfører jobben. Pasienten skal først ha vært henvist til sykehus for så å sendes videre til privat spesialist dersom ventetiden blir for lang.

Anser ikke helseministeren at dette vil føre til forsinkelser for den enkelte pasient og begrensning av valgfriheten?»

Begrunnelse:

I Norge har vi i dag i teorien rett til fritt sykehusvalg over hele landet. Pasienten skal selv kunne velge sykehus hvor som helst i Norge og få sine utgifter dekket når det gjelder behandlingen. Allikevel har vi fortsatt køer i helsevesenet. En rekke private spesialister på forskjellige områder gir uttrykk for at de har ledig kapasitet og kan foreta forskjellige operasjoner i sine praksiser dersom betalingen gjør det regningsvarende å utføre jobben. Vi har altså både køer og ledig kapasitet. Dette er et paradoks som er vanskelig

å forstå berettigelsen av. I Sem-erklæringen har regjeringspartiene gitt uttrykk for at de ønsker velkommen private tilbydere av helsetjenester og at disse skal likestilles med offentlige tilbud. Når helseministeren nå gir uttrykk for at både pasientene og betalingen for inngrep hos private spesialister skal kanaliseres gjennom de regionale helseforetak virker dette provoserende og unødvendig byråkratisk. Det er fristende å spørre om man ikke stoler på de private spesialistene eller om det er pasientene og deres primærleger som ikke anses i stand til å foreta de ønskede valg. Helseministeren velger nå å legge opp til en sterk kontroll med private spesialister og begrense brukernes frie valg. Pasientene skal ikke selv kunne velge privat spesialist, men skal eventuelt henvises dit etter først å ha vært "silt" av helseforetaket. Jeg må konstatere at helseministeren foretrekker kontroll fremfor effektivitet og det blir vanskelig å tro på noen genuin vilje til å benytte den private, ledige kapasitet.

Svar:

I dag kan den enkelte pasient selv velge behandlende spesialist og bli henvist direkte fra allmennlege til spesialist. Betaling for behandlingen skjer da delvis gjennom driftstilskuddet fra et regionalt helseforetak og utbetaling av takstrefusjon fra Rikstrygdeverket gjennom normaltariffen samt en egenandel.

I tillegg til dette har Stortinget vedtatt at de regionale helseforetakene også skal få ISF-refusjon for kjøp av dagkirurgisk behandling hos privatpraktiserende avtalespesialister fra 2002. De regionale helseforetakene får således en større valgfrihet fordi de nå også får ISF-refusjon når dagkirurgisk behandling kjøpes utenfor sykehus. På denne måten er det bedre lagt til rette for at de regionale helseforetakene kan ivareta sin sørge for rolle ved å utnytte eventuell ledig kapasitet for prioriterte pasientgrupper utenfor sykehus.

Oppgjøret for denne behandlingen foregår mellom de regionale helseforetakene og den enkelte private aktør både i de tilfellene der behandlingen skjer hos privatpraktiserende avtalespesialister og på private sykehus. Den statlige ISF-refusjonen blir i sin helhet utbetalt til det regionale helseforetaket. Den enkelte private aktør må på forhånd inngå en avtale med det regionale helseforetaket eller et helseforetak om pris.

Henvisning via det regionale helseforetaket eller et helseforetak vil støtte opp om det helhetlige ansvaret det regionale helseforetaket har og plasserer ansvaret for å koordinere tilgjengelige økonomiske ressurser på prioriterte pasientgrupper samme sted. Jeg mener dette vil bidra til å øke pasientbehandlingen på områder hvor det i dag er uakseptabel lang ventetid. Det er viktig å understreke at denne henvisningsplikten ikke innebærer at pasienten fysisk må ha vært innom et offentlig sykehus først. Jeg legger til grunn at aktørene legger opp til praktiske løsninger som sikrer at i de tilfellene private aktører har kortere ventetider enn offentlige sykehus skal dette komme pasienten til gode.

Forutsatt at det regionale helseforetaket finner at hensynet til prioritering av pasienter og kostnadskontroll er ivaretatt, legger vi nå opp til at det regionale helseforetaket skal stå fritt til å inngå samarbeidsavtaler som gir mulighet for direkte henvisning fra primærhelsetjenesten til et privat sykehus eller privatpraktiserende avtalespesialist for utredning eller behandling.

Ved å inkludere private sykehus i det frie sykehusvalget vil en også kunne styrke valgfriheten til den enkelte pasient forutsatt at dette gjelder behandling som også private aktører kan tilby. Jeg har nedsatt en arbeidsgruppe i departementet som skal følge opp intensjonen i Sem-erklæringen på dette punkt og tar sikte på å sende ut et høringsnotat før sommerferien.

Spørsmål nr. 340

Innlevert 24. april 2002 av stortingsrepresentant Asmund Kristoffersen

Besvart 30. april 2002 av helseminister Dagfinn Høybråten

Spørsmål:

«Etter oppslag i media har det kommet fram at en fem år gammel kreftsyk gutt som var klar for benmargstransplantasjon allerede i januar etter utredninger ved to av landets sykehus, ikke har fått slik behandling ved Rikshospitalet selv om giver til benmargstransplantasjon er klar. Et slikt tilfelle kan bety at vi i Norge har kapasitetsproblem selv for barn med meget alvorlige lidelser.

Hva vil helseministeren gjøre for å hindre at barn blir stående i helsekø ved alvorlig sykdom?»

Begrunnelse:

Selv om vi i Norge både har pasienter som må ligge i sykehuskorridorer og som må vente for lenge i kø før de får behandling, så kan det ta noe tid før denne meget uheldige situasjonen er borte. Men det kan ikke være noen tvil om at barn med alvorlige syk-

dommer skal ha behandling omgående når behovet er der. Oppslaget i media 23. og 24. april om et barn med alvorlig kreftsykdom ikke fikk behandling ved Rikshospitalet slik barnets sykehus hadde bedt om, beskriver en meget alvorlig situasjon.

Hvis barn med kreftsykdom ikke får behandling med bakgrunn i påstått kapasitetsproblem ved f.eks. Rikshospitalet, så er dette totalt uakseptabelt.

Dersom manglende behandling begrunner seg i faglige vurderinger, så må både pårørende og henvissende sykehus få en entydig begrunnelse for avslag på et bestemt behandlingsopplegg. Selv om barn definitivt må få sin behandling ved norske sykehus når vi har faglig kompetanse til den aktuelle behandling, så minner jeg om den mulighet det er til behandling i utlandet i de tilfeller der pasienten har fordeler av rask og kvalitetssikker behandling i land vi samarbeider med på dette område. Jeg mener at ingen anstrengelse må være uprøvd for å gi barn med alvorlig sykdom nødvendig behandling.

Svar:

Når det gjelder den konkrete saken er det innhentet opplysninger fra Rikshospitalet som avkrefter at manglende kapasitet har vært en faktor i vurderingen

av tidspunkt for behandling av denne pasienten. Rikshospitalet gir en beskrivelse av fakta som tilsier at beslutning om type behandling og tidspunkt for gjennomføringen ble fattet utelukkende på medisinsk grunnlag. Det avkreftes at det finnes ventelister for denne type behandling ved Rikshospitalet. Imidlertid kan det synes som om kommunikasjonen mellom sykehusene og/eller mellom sykehus og pasient/pårørende ikke har vært tilfredsstillende i denne saken. For å unngå misforståelser av denne art er det nødvendig å følge de krav til informasjon som eksisterer. Videre er det viktig å se til at komplisert medisinsk informasjon formidles på en forståelig måte.

Barn med alvorlig sykdom skal naturligvis ikke måtte vente lenger på behandling enn det som er medisinsk forsvarlig. Gjennom de eksisterende kanaler for rapportering om kapasitetsbegrensninger er det heller ikke fremkommet informasjon som skulle tilsi at slike ventelister eksisterer. Jeg forutsetter at de regionale helseforetakene følger prioriteringskriteriene gitt i styringsdokumentene, der alvorlighetsgrad inngår som ett av tre hovedkriterier for prioritering både mellom enkeltpasienter og grupper av pasienter og mellom ulike tjenester.

Spørsmål nr. 341

Innlevert 25. april 2002 av stortingsrepresentant Thore A. Nistad

Besvart 3. mai 2002 av samferdselsminister Torild Skogsholm

Spørsmål:

«Det vises til statsrådens svar i ordinær spørretime 24. april d.å. angående E16 Fillefjell at det ikke var nødvendig med noen strakstiltak da ulykkene på strekningen Øye-Borlaug etter statsrådens mening ikke var av alvorlig art.

Vil statsråden komme med strakstiltak når det gjelder Rv 33 Minnesund-Gjøvik?»

Begrunnelse:

Det vises til mange stygge ulykker i løpet av kort tid, dessverre med tragisk utgang for en del av ulykkene, på strekningen Minnesund-Gjøvik, Rv 33.

Rv 33 er en viktig hovedforbindelse mellom E16 og E6 og har en særdeles dårlig standard på mange strekninger. Spesielt ille er standarden på strekningen Lena-Minnesund (Skreiaberget) med smal vegbredde og ofte ras i Skreiaberget. Det ble i forliket mellom Fremskrittspartiet og Regjeringen bevilget 4 mill. kr til utbedringer i Skreiaberget. Statens vegvesen anslår en full utbedring for hele strekningen Gjøvik-Minnesund til om lag 600 mill. kr.

Rv 33 er også hovedveien til Gardermoen og viktigste trafikkåre for vogntog ifra bedrifter som Nammo, RA, Hydro, Mustad m.m.

Svar:

Jeg vil først understreke at jeg på ingen måte har gitt uttrykk for at den enkelte ulykke ikke er alvorlig for de den rammer. Jeg understreket nettopp dette i mitt svar den 24. april, men viste derimot til at det ikke har vært noen dramatisk økning i *antallet* ulykker på strekningen.

Strekningen på Rv 33 mellom Minnesund i Akershus og Gjøvik i Oppland er på ca. 60 km, hvorav ca. 37 km ligger i Oppland og ca. 23 km i Akershus. Store deler av strekningen har lav standard med smal og svingete veg, og det mangler gang- og sykkelveg. Det er anslått at full utbedring til vegnormalstandard vil koste i størrelsesorden 600 mill. kr.

På hele strekningen skjedde det i 2000 og 2001 til sammen 37 ulykker med personskade, hvorav 6 alvorlige. 33 av ulykkene skjedde i Oppland. Fire av

disse, hvorav én med alvorlig personskade, inntraff i Skreifjella.

I Nasjonal transportplan 2002-2011 fokuseres det spesielt på de mest alvorlige ulykkene. Som et resultat av dette er riksvegnettet i Norge nå delt inn i sikkerhetsklasser basert på beregninger av ulykkeskostnader. I tråd med nullvisjonen er det først og fremst tiltak på de farligste strekningene som er prioritert.

Av Rv 33 mellom Minnesund og Gjøvik er ca. 8 km i de farligste sikkerhetsklassene, hvorav alt i Oppland.

Ved behandlingen av forslaget om delvis bompengefinansiering av Rv 4 i Oppland forutsatte de berørte kommunene og fylkeskommunen at det ble avsatt midler til utbedring av Rv 33 parallelt med utbyggingen av Rv 4 og Rv 34. I handlingsprogrammet for tiltak på det øvrige riksvegnettet er det avsatt 12 mill. kr til utbedring av Rv 33 gjennom tettstedet Totenvika i perioden 2002-2005. Reguleringsplanleggingen har startet opp.

Ca. 1,5 km av Rv 33 gjennom Skreifjella i Oppland er utsatt for ras, hvorav en 0,8 km lang strekning har spesielt dårlig kurvatur og smal veg. I handlingsprogrammet er det foreslått 30 mill. kr til tiltak på denne strekningen i perioden 2006-2011. Planlegging av en løsning med en 700 m lang tunnel på det mest kritiske partiet pågår. For å gi mulighet for en fornuftig utnyttelse av overskuddsmassene fra tunnelen utarbeides det reguleringsplan for hele den nær 5 km lange strekningen fra Akershus grense til Fjellhaug. Det tas sikte på at det skal foreligge godkjent reguleringsplan for hele strekningen i løpet av første halvår 2003. Kostnadene er foreløpig anslått til i størrelsesorden 80-100 mill. kr.

Gjennom budsjettforliket høsten 2001 ble det bevilget 4 mill. kr til tiltak på Rv 33 i Skreifjella. Vegvesenet vil anvende disse midlene til å utbedre et dårlig parti på denne parsellen nord for grensen til Akershus i år.

Spørsmål nr. 342

Innlevert 25. april 2002 av stortingsrepresentant Inga Marte Thorkildsen

Besvart 6. mai 2002 av justisminister Odd Einar Dørum

Spørsmål:

«En gruppe mødre har samlet seg for å utveksle erfaringer de sitter med etter å ha opplevd at barnet deres er blitt drept. Gjennom media er vi blitt kjent med krav til endringer denne mødregruppen ønsker å få iverksatt slik at foreldre som i framtiden havner i en tilsvarende grusom situasjon i større grad blir ivaretatt.

Hvilke initiativer vil bli tatt for å imøtekomme disse mødrene, og hvilke vurderinger legges eventuelt til grunn der statsråden ikke ønsker å imøtekomme ønskene som er fremkommet?»

Svar:

Forbrytelser har alvorlige konsekvenser for dem som rammes direkte og deres nærmeste. Dette gjelder ikke minst foreldre som opplever at deres barn blir drept.

I løpet av de senere årene er det gjennomført flere endringer som har tatt sikte på å styrke ofrenes stilling, herunder omgjøringen av voldsoffererstatningsordningen fra en billighetsordning til en rettighetsordning. I tillegg er det maksimale erstatningsbeløpet økt fra 200 000 kr til 1 mill. kr. Voldsoffererstatningen kommer i tillegg til de generelle støtteordningene som f.eks. sykepengen fra arbeidsgiver, sosiale trygde- og støtteordninger og forsikringer og er ment å

kompensere for udekkede tap i forbindelse med en voldsepisode.

Gjennom møter med enkeltpersoner og grupper, som den mødregruppen representanten Thorkildsen refererer til i sitt spørsmål, har det blitt tydeligere for meg at enkelte pårørende befinner seg i en ekstremt vanskelig situasjon og særlige tilfeller kan ha behov for støtte utover det offentlige myndigheter normalt kan tilby.

I slutten av april inviterte jeg den nevnte mødregruppen til et møte for å bli nærmere orientert om deres opplevelser i forhold til politi og rettsapparatet. På møtet la gruppen frem forslag til endringer av dagens ordning. Forslagene omfattet blant annet utvidet hjelp og bistand til pårørende både før og etter rettsaken, endringer i ordningen med bistandsadvokat, pårørendes partsrettigheter i en drapssak og forhold knyttet til økonomisk bistand og erstatning utover det som tilbys i dag. Forslagene fra mødregruppen er nå til vurdering i Justisdepartementet.

Jeg vil også nevne at det på oppdrag fra Justisdepartementet nylig er laget en utredning om fornærmedes stilling i straffeprosessen, med særlig henblikk på behovet for endringer i forhold til dagens prosessordning. Utredningen tar for seg fornærmede i straffesaker generelt, og gjør dessuten rede for eventuelle særlige prosessuelle ordninger som gjelder bare for enkelte fornærmede. Den straffeproses-

suelle stillingen til ofre for volds- og seksuallovbrudd er viet særlig oppmerksomhet. Utredningen, som vil bli sendt på høring om kort tid, tar ikke opp rettsstillingen til de pårørende. Departementet vil imidlertid i høringsbrevet reise spørsmål om utvidede rettigheter også for foreldre i straffesaker hvor barn og unge er døde på grunn av straffbar handling (forsettlig og uaktsomme drap, men også andre forbrytelser som

ender med døden, særlig legemskrenkelse eller seksuallovbrudd med døden til følge).

På bakgrunn av ovennevnte har jeg på nåværende tidspunkt derfor ikke tatt endelig stilling til de krav til endringer som har kommet fra mødregruppen og andre i tilsvarende situasjoner. Jeg vil imidlertid aktivt følge opp utfordringen.

Spørsmål nr. 343

Innlevert 26. april 2002 av stortingsrepresentant Hallgeir H. Langeland

Besvart 6. april 2002 av miljøvernminister Børge Brende

Spørsmål:

«Til flere kommuner er det kommet klager fra forbrukere som mener de betaler for høye gebyrer og avgifter knyttet til vannforsyning. Fra kommunene klages det på at det nye regelverket er for komplisert, og fra Statens forurensningstilsyn kommer det krav om opprydning. Saken verserer også i rettssystemet. Regelverket er utarbeidet av Miljøverndepartementet.

Hva vil statsråden gjøre for å rydde opp i regelverket slik at forbrukerne betaler rettferdige gebyrer og avgifter?»

Begrunnelse:

Se f.eks. Stavanger Aftenblad 24. april 2002 med overskriften "Har krevd feil vannavgift". (Internett: <http://aftenbladet.no/nyheter/lokalt/article.jhtml?articleID=123739>)

Saken er også flere ganger tatt opp i programmet "TV 2 hjelper deg".

Svar:

Kommunale vann- og avløpsgebyrer fastsettes med grunnlag i lov av 31. mai 1974 om kommunale vass- og kloakkavgifter og tilhørende forskrift om kommunale vann- og avløpsgebyrer. Dette regelverket har til formål å sikre kommunene en finansieringsordning, slik at de kan ivareta vannforsyningen på en god måte og sikre miljømessig forsvarlig borttransportering og rensing av avløpsvann.

Utgangspunktet for loven og forskriften er at brukerne av tjenestene i kommunen bør bære kostnadene forbundet med vannleveranse og avløpshåndtering. Det vil derfor kunne bli forskjeller i gebyrnivå fra kommune til kommune. Ulikhetene er delvis et resultat av kommunenes ulike valg med hensyn til inves-

teringer og kostnader, delvis et resultat av ulike statlige krav til tiltak, og delvis skyldes det at naturforholdene og befolkningsmønstrene varierer fra sted til sted.

Det er et hovedprinsipp bak regelverket at gebyrene skal fordeles på brukere av fast eiendom slik at de i størst mulig utstrekning gir uttrykk for hva det koster kommunen å betjene den enkelte eiendom med vann- og avløpsanlegg. Samtidig må dette prinsippet i en viss utstrekning avveies mot hensynet til administrativt hensiktsmessige og effektive løsninger for kommunene.

Forskrift om kommunale vann- og avløpsgebyrer gir rammene for de enkelte kommunenes forskrifter om vann- og avløpsgebyrer. Forskriften gir den enkelte kommunen stor valgfrihet, slik at de kommunale forskriftene i størst mulig grad kan tilpasses lokale forhold. Endringene i forskriften av 13. juli 2000 utvidet kommunenes valgfrihet ved at det nå også gis anledning til å velge en todelt gebyrordning hvor årsgebyret består av en fast og en variabel del. Videre ble abonnentenes rettsstilling styrket ved at det både ble tatt inn bestemmelser om at den enkelte gebyrpliktige, i tillegg til kommunen, kan kreve at vannforbruket skal måles, og ved at det ble satt begrensninger i bruken av minimumsgebyrer.

I den tiden disse endringene nå har virket, har departementet fått et visst inntrykk av at ikke alle kommunale vann- og avløpsgebyrforskrifter overholder kravene til minimumsgebyrer fullt ut. Departementet fant derfor i brev til kommunene av 21. mars 2002 grunn til på nytt å presisere rammene for kommunenes adgang til å fastsette minimumsgebyrer. Fylkesmannen har i henhold til kommuneloven myndighet til å føre lovlighetskontroll med kommunale forskrifter. Ovennevnte brev ble derfor også sendt til fylkesmennene.

Spørsmål nr. 344

Innlevert 26. april 2002 av stortingsrepresentant Magnhild Meltveit Kleppa

Besvart 3. mai 2002 av sosialminister Ingjerd Schou

Spørsmål:

«Eg viser til vedlagde artiklar frå Stavanger Aftenblad av 23. og 26. mars der det framgår at ein familie på Sandnes kjem til kort i forhold til tilrettelegging for heimebasert omsorg for ei lam jente på 15 år.

Vil statsråden ta initiativ til ei klargjering av regelverket slik at familiar som ynskjer det kan ha økonomisk og praktisk høve til å ha barnet sitt buande heime?»

3 vedlegg til spørsmål:

Vedlegg 1.

<http://aftenbladet.no/nyheter/lokalt/article.jhtml?articleID=120303>

(Artikkel i Stavanger Aftenblad den 23. mars 2002 "Lammet etter ulykke - frykter økonomisk ruin")

Vedlegg 2.

<http://aftenbladet.no/nyheter/lokalt/article.jhtml?articleID=120468>

(Artikkel i Stavanger Aftenblad den 26. mars 2002 "Politiker tar saken")

Vedlegg 3.

<http://aftenbladet.no/nyheter/lokalt/article.jhtml?articleID=120467>

(Artikkel i Stavanger Aftenblad den 26. mars 2002 "Vurderer å saksøke Stavanger kommune")

Grunngjeving:

Mor til ei jente som vart lam etter ei badeulukke, har måtta bruka ei mengd tid og krefter frå instans til instans utan å oppnå eit opplegg ho kan godta. Dette må seiast å vera eit døme på ein situasjon vi felles frå Stortinget og Regjeringa søkjer å unngå at folk skal oppleve. Eg ber statsråden gå inn i denne saka, vurdere regelverket for funksjonshemma over og under 18 år, sjå om meir kan ytast av hjelp innanfor dagens reglar og også peika på eventuelle forslag til aktuelle endringar.

Svar:

Den konkrete saka det blir vist til i spørsmålet gjeld ein familie som er komen i ein vanskeleg situasjon på grunn av kostnader knytta til barnet sin funksjonshemming. I dette tilfellet er det kostnader som følgje av ombygging av bustad, og behov for spesi-

altilpassa bil. Eg vil først gjere greie for regelverket på desse områda.

Støtte til ombygging av bustad er Kommunal- og regionaldepartementet sitt ansvarsområde, og eg har derfor tatt kontakt med Kommunal- og regionaldepartementet om denne saka.

Funksjonshemma er ei særleg prioritert målgruppe for Husbanken sine låne- og tilskotsordningar og bustønad. Verkemidla Husbanken har for å hjelpe slike familiar, er hovudsakleg å kombinere lån og tilskot. Bustadtilskot har som føremål å hjelpe husstandar med svak økonomi til å skaffe seg ein nøktern og eigna bustad.

I denne konkrete saka fekk familien 30 pst. tilskot og 70 pst. lån til å finansiere nødvendige tilpassingar av bustaden i form av utbygging og utbetring. I første rekke fekk familien hjelp til prosjekteringa av Husbanken. Seinare vurderte kommunen kor høgt tilskot som ville vere aktuelt. På bakgrunn av denne vurderinga fekk familien 300 000 kr i bustadtilskot. Sandnes kommune administrerer ordninga med bustadtilskot sjølv, og kommunen vurderer og kor høg tilskotsutmålinga skal vere i dei enkelte sakene.

Ordninga med bustadtilskot er ei svært etterspurd ordning. Etterspurnaden er langt høgare enn midlane som er stilt til disposisjon. Funksjonshemma er høgt prioritert og vil i dei fleste tilfelle få tilskot dersom den økonomiske situasjonen tilseier det. Sandnes kommune si utmåling på 30 pst. tilskott tilsvarar ordinær utmåling, men det er mogleg å gi høgare tilskot i særleg vanskelege saker. Dette avheng av midlane kommunen har til disposisjon og kor mange søknader dei har fått.

Regelverket og praktiseringa av dette skil ikkje mellom mindreårige og vaksne. Når det gjeld bustønad, vil husstanden si samla inntekt vere utslagsgivande.

Folketrygda gir økonomisk støtte til kjøp av bil, dersom ein treng eigen bil til betring av funksjonsevna i arbeidslivet eller i dagleglivet. Det kan også bli gitt stønad til bil for å avlaste familien når funksjonshemminga fører til særleg stor pleiebyrde, og med dette bidra til å hindre innlegging i helseinstitusjon og liknande.

Stønad til kjøp av bil gis som rente- og avdragsfritt lån. Dette blir utrekna ut frå godkjent kjøpesum. Lånet er økonomisk behovsprøvd, og kan gis til søker som har ei inntekt som ikkje overstig 6 ganger folketrygda sitt grunnbeløp (308 160 kr). Ved inntekt under 3 G (154 080 kr) gis rente- og avdragsfritt lån til svarande 100 pst. av kjøpesummen. Ved inntekt mel-

lom 3 G og 6 G blir lånet utrekna i prosent av godkjent kjøpesum.

Som grunnlag for utmåling av stønadsbeløp blir alminneleg inntekt før særfrådrag nytta, kor mellom anna gjeldsrenter er trekt frå. Ved utmåling blir det gjort frådrag i inntekta med 1/4 G for kvar person som blir forsørgd av søkeren.

Til søker som er under 18 år og blir forsørgd, gis rente- og avdragsfritt lån tilsvarende det lån forsørgjaren ville hatt rett til, dersom denne hadde fylt vilkåra for stønad til kjøp av bil.

Departementet arbeider for tida med ei omfattande forenkling av bilstønadsordninga. Arbeidet bygger på ei utgreiing som Rikstrygdeverket la fram i 2001. Målet er mellom anna at ordninga skal bli enklare å forstå for brukarane, og lettare å administrere for trygdekontora. Brukarorganisasjonane har delteke i arbeidet, og utgreiinga har vore på høring.

Eventuelle framlegg til regelendringar skal etter planen leggjast fram for Stortinget i samband med statsbudsjettet for 2003.

Familiar med barn med omfattande funksjonshemmingar vil ha behov for hjelp frå ei rekke offent-

lege instansar. Da er det viktig å ha eit heilskapsperspektiv, der også familien sin økonomiske situasjon blir tatt med i vurderinga. Både sosialtenestelova (§ 3-2, jf. § 4-1) og helselovane (forskrift om individuell plan) påbyr kommunen eit samordningsansvar, når det er behov for bistand frå fleire instansar innan hjelpeapparatet. Ifølgje sosialtenestelova § 8-4 skal hjelpetilbodet så langt som mogleg utformast i samarbeid med brukaren, og det skal leggjast stor vekt på brukaren si meining. Barn med funksjonshemming har same rett som andre barn til å få vokse opp hos sine foreldre, og dette må være utgangspunktet når kommunen skal vurdere kva slags hjelpetiltak som skal setjast i verk. Når ombygging av bustaden er ei forutsetning for at barnet kan bli buande saman med foreldra sine, må det leggjast til rette for dette.

Denne konkrete saka kan tyde på at Husbanken sine støtteordningar ikkje i naudsynt grad tar vare på funksjonshemma barn sine behov. Eg vil ta dette opp med kommunal- og regionalministeren.

Når det gjeld stønad til kjøp av bil, arbeider departementet som nemnt med å forenkle regelverket.

Spørsmål nr. 345

Innlevert 26. april 2002 av stortingsrepresentant Karin Andersen

Besvart 6. mai 2002 av kommunal- og regionalminister Erna Solberg

Spørsmål:

«Helsingforskomiteens søknad om støtte til et prosjekt for å lære ungdom alternative konfliktløsningsmetoder er avslått av departementet, grunnet pengemangel. Det ville vært mulig å vente med behandling av søknaden til etter behandling av Revidert nasjonalbudsjett. Hvis Regjeringen der fremmet bevilgningsforslag i tråd med alle løfter om å satse mer på forebyggende og konfliktløsende arbeid.

Dersom Regjeringen vurderte prosjektet som viktig og positivt, hvorfor valgte ikke Regjeringen en slik framgangsmåte?»

Svar:

Helsingforskomiteen sendte i mai 2001 en søknad om midler til organisering av 16 menneskerettighets-skoler for flyktningungdom og enslige mindreårige asylsøkere i Norge over en treårsperiode. Søknaden var på 3 391 878 kr. Målsettingen med prosjektet blir i søknaden beskrevet som å være: "... å skape forståelse for hva menneskerettigheter er, hvilke institusjoner som beskytter menneskerettighetene, samt skape forståelse for hvordan respekt for menneskerettighetene kan bidra til å utvikle bedre relasjoner mellom

mennesker, mer rettferdig samfunnsforhold og selvrealisering for den enkelte individ."

Kommunal- og regionaldepartementet og Utlendingsdirektoratet mottar hvert år mange søknader som totalt sett summerer seg til det mangedobbelte av budsjetttrimmen. Som eksempel kan nevnes at da det ble utlyst 2 mill. kr til ekstraordinære tiltak mot rasisme og diskriminering etter drapet på Benjamin Hermansen, kom det inn søknader som summerte seg til over 40 mill. kr. Det vil derfor alltid være en stram prioritering blant de søknadene vi mottar. Mange prosjekter får ikke støtte fordi de ikke anses som å være gode nok, eller fordi vi vurderer at gevinsten i forhold til bedre integrering er for liten i forhold til kostnadene. Men det er også mange søknader som anses som interessante, men som likevel ikke kan få støtte, fordi det er andre søknader som totalt sett vurderes som bedre. Departementene må hele tiden vurdere søknadene opp mot hverandre, og avgjøre hvilke prosjekter vi mener vil ha størst effekt i forhold til det beløpet som innvilges.

Min vurdering er at søknaden fra Helsingforskomiteen vil binde opp et for stort beløp i forhold til hva vi får igjen av konkrete resultater. Hvis jeg hadde hatt de midlene tilgjengelig som Helsingforskomiteen sø-

ker om, ville jeg trolig ha prioritert å bruke midlene til andre prosjekter som jeg mener ville ha bidratt mer for å bedre forholdene for ungdom med flyktningbakgrunn generelt, og arbeidet med konflikthåndtering spesielt. Jeg vil også vise til at Utlendingsdirektoratet tidligere har støttet Helsingforskomiteens undervisningsprosjekter for flyktninger fra Bosnia og Kosovo.

Under et møte med Helsingforskomiteen i november 2001 ga politisk ledelse i Kommunal- og regionaldepartementet uttrykk for at departementet ønsket fokus på den delen av søknaden som gikk på konflikthåndtering. Videre ble evaluering av tidligere menneskerettighetskurs etterlyst. Etter dette møtet har det i mars i år vært møte med Helsingforskomiteen, Utdannings- og forskningsdepartementet og Kommunal- og regionaldepartementet på administra-

tivt nivå. På dette møtet fikk Helsingforskomiteen muntlig tilsagn om at disse departementene vil bevilge til sammen 100 000 kr til utvikling av kurs spesielt rettet mot enslige mindreårige asylsøkere, og hvor konflikthåndtering og toleranse skulle være et sentralt tema. På møtet ble det avtalt at Helsingforskomiteen skulle sende inn en revidert søknad til departementene. Denne søknaden har vi enda ikke mottatt.

Jeg vil avslutningsvis vise til at Regjeringen ønsker å satse på forebyggende arbeid og vil sette situasjonen til barn og ungdom med innvandrerbakgrunn på dagsorden. Regjeringen vil i juni i år legge fram en tiltaksplan for økt deltakelse i samfunnet for barn og unge med innvandrerbakgrunn. Tiltaksplanen legger rammene for hvordan Regjeringen ønsker å gi ungdom med innvandrerbakgrunn muligheter til å bidra med sine ressurser og erfaringer.

Spørsmål nr. 346

Innlevert 26. april 2002 av stortingsrepresentant Karl Eirik Schjøtt-Pedersen

Besvart 6. mai 2002 av finansminister Per-Kristian Foss

Spørsmål:

«Elvebåter i Tanavassdraget må etter dagens regler både være påført kjennemerke etter "forskrift om fisket i Tanaelvens fiskeområde" og kjennemerke etter "lov om fritids- og småbåter". Dette er åpenbart lite hensiktsmessig.

Kan finansministeren legge til rette for at båtene bare trenger ett kjennemerke?»

Begrunnelse:

Det vises til brev fra fylkesmannen i Finnmark til Toll- og avgiftsdirektoratet av 3. mai 2001, hvor det bl.a. uttales:

"Hjemmelsgrunnlaget for båtregisteret i Tanavassdraget er lov om retten til fiskeri i Tanavassdraget av 23. juni 1888 § 1 siste ledd, og lov om laksefisk m.m. av 15. mai 1992 § 2 fjerde ledd. I medhold av disse lovene og overenskomst mellom Norge og Finland, er det ved kgl.res. 24. februar 1989 bestemt forskrift om fisket i Tanavassdraget, hvor det i § 8 er bestemt at det skal etableres et felles båtregister. Allerede i 1979, på samme hjemmelsgrunnlag og på bakgrunn av dagjeldende overenskomst og tilsvarende kgl.res., fikk vi første bestemmelse og forskrift om felles båtregister i Tanavassdraget."

Den någjeldende forskriften som vi har for båtregisteret i Tanavassdraget, er bestemt etter forhandlinger mellom norske og finske myndigheter på sentralt

og regionalt nivå, og på norsk side er den bestemt i tråd med saksbehandlingsreglene for forskrift etter forvaltningsloven.

Det er fylkesmannens oppfatning at det felles båtregister vi allerede har, og som føres av lensmannen på norsk side og politiet på finsk side, er hensiktsmessig. Ved årets regionale forhandlinger med finske myndigheter, orienterte norsk part om det nasjonale norske båtregisteret. På finsk side har de for Tanavassdraget bare det båtregisteret som er felles med norsk side. Det er velfungerende, og det er ikke aktuelt for finsk part å registrere finske båter i det norske nasjonale båtregisteret.

Fylkesmannen ber om at det register vi har for Tanavassdraget på nytt vurderes i lys av unntaksbestemmelsen i reglene om det nasjonale båtregister. Vi håper det finnes en løsning som også for publikum er tilfredsstillende.

Svar:

Jeg er enig i at det må anses som uhensiktsmessig at elvebåter i Tanavassdraget både skal være registrert i båtregisteret for Tanavassdraget, og i Det sentrale småbåtregisteret. I Revidert nasjonalbudsjett 2002 vil det bli gitt en omtale og evaluering av Småbåtregisteret, og jeg tar sikte på at denne problemstillingen deretter skal finne sin løsning.

Spørsmål nr. 347

Innlevert 26. april 2002 av stortingsrepresentant Signe Øye

Besvart 6. mai 2002 av kommunal- og regionalminister Erna Solberg

Spørsmål:

«Mener kommunal- og regionalministeren generelt at det er tatt hensyn til loven og retningslinjene som er gitt i rundskriv UDI 99-22 når vedkommende ikke får arbeidstillatelse og dermed oppholdstillatelse på bakgrunn av mishandling i ekteskapet, jf. paragraf 37 sjette ledd?»

Begrunnelse:

En jente fra Marokko fikk arbeidstillatelse i familiegjenforening med norsk ektefelle for et par år tilbake. Forutsetningene for arbeidstillatelsen var at ekteskapet bestod og at partene bodde sammen. Paret er nå skilt på grunn av stadig trakassering under inntak av alkohol, seksuelt misbruk, overgrep og stadige trusler om tilbakesending til hjemlandet. Hun har også anmeldt eksmannen for voldtekt. Jenta har søkt om arbeidstillatelse da hun er i jobb og klarer seg selv. UDI har avslått søknaden. UDI uttaler at kvinnens forklaring skal legges til grunn. UDI konkluderer likevel at de beskrevne hendelser ikke er av en slik alvorlighetsgrad at situasjonen kan beskrives som mishandling slik dette begrepet praktiseres etter paragraf 37 sjette ledd.

Svar:

Innledningsvis vil jeg påpeke at slik utlendingsforvaltningen er organisert, kan jeg ikke lenger instruere Utlendingsdirektoratet om lovtolking eller avgjørelsen av enkeltsaker. Jeg kan derfor ikke kommentere nærmere den saken som har foranlediget spørsmålet.

Generelt kan jeg si at formålet med utlendingsforskriften § 37 sjette ledd er at utenlandske kvinner med oppholdstillatelse i familiegjenforening ikke skal føle seg tvunget til å bli i et ekteskap der hun eller eventuelle barn blir mishandlet av frykt for å miste sin oppholdstillatelse. Dersom en kvinne er mishandlet i samlivet, *skal* hun ha oppholdstillatelse i Norge.

Utlendingsdirektoratet har gitt nærmere retningslinjer for praktiseringen av bestemmelsen i rundskriv 99-44. Det fremkommer i rundskrivet at mishandlingen i samlivet skal sannsynliggjøres. Ved vurderingen av sannsynligheten, skal kvinnens forklaring legges til grunn, med mindre det foreligger klare holdpunkter for å anta at denne ikke er riktig. Videre skal man ved vurderingen av om det har skjedd mishandling, foreta en helhetsvurdering.

Regjeringen er meget opptatt av situasjonen for kvinner med minoritetsbakgrunn, og spesielt de som er i en slik utsatt situasjon som stortingsrepresentant Øye beskriver. Som representanten Øye er kjent med, arbeider Regjeringen for tiden med tiltak på en rekke områder. Jeg vil i denne sammenheng blant annet vise til den hurtigarbeidende arbeidsgruppen som er nedsatt ut fra det behovet for å beskytte kvinner mot voldelige ektemenn. Gruppen skal gå gjennom regelverk og praksis i saker som gjelder trusler og vold i familier der den som står bak handlingen ikke er norsk statsborger. Arbeidsgruppen skal være ferdig innen 17. mai i år.

Spørsmål nr. 348

Innlevert 26. april 2002 av stortingsrepresentant Anne Helen Rui

Besvart 6. mai 2002 av samferdselsminister Torild Skogsholm

Spørsmål:

«Hva vil samferdselsministeren foreta seg for å påskynde behandlingen av ULF-rapporten og spørsmålet om trafikkflygerutdanningens plass i det norske utdanningssystemet, og for å sikre at Kompetansesenteret for Sivil luftfart på Torp, som ble opprettet av Stortinget i 1994, ikke blir omfattet av Luftfartsverkets forestående salg av sitt datterselskap Nordic

Aviation Resources AS før ULF-rapporten er ferdigbehandlet?»

Begrunnelse:

- Statens Trafikkflygerskole (STFS) legges ned i 1993.
- Flygerforbundet og det meste av luftfartsmiljøet engasjerte seg sterkt for at myndighetene skulle ta

- vare på dokumentasjon og læremidler fra STFS i et trenings- og kompetansesenter for sivil luftfart.
- En rekke offentlige utredninger konkluderte med at behovet for et kompetansesenter var tilstede.
 - Stortinget vedtok i 1994 at det skulle opprettes et mindre kompetansesenter underlagt Luftfartsverket (LV).
 - Stortinget satte følgende forutsetninger i forbindelse med opprettelsen:
 - Senteret skulle bygges ut i takt med det reelle behovet.
 - Senteret skulle sørge for ajourhold av læremidlene fra STFS.
 - Virksomheten skulle baseres på brukerbetaling.
 - LV skulle velge en organisasjonsform for kompetansesenteret som ikke kunne skape habilitetsproblemer.
 - LV ble pålagt å arbeide videre med å få etablert virksomheten innenfor høgskolesystemet.
 - For å unngå habilitetsproblemer, overførte LV driften av kompetansesenteret til Nordic Aviation Resources AS (NAR), som er et datterselskap av LV.
 - Luftfartsverket har nå solgt seg ned til 20 pst. i NAR, samtidig som NAR selger ut deler av sin virksomhet. Samferdselsdepartementet vil orientere Stortinget om at også kompetansesentervirksomheten vil bli solgt til private interesser.

Problemstillinger/momenter

1. Nye eiere vil ikke påta seg LVs forpliktelser i forbindelse med drift av kompetansesenteret.
2. Samferdselsdepartementet har etter 5 år ennå ikke ferdigbehandlet ULF-rapporten.
3. Samferdselsdepartementet har i sin behandling av ULF-rapporten trukket inn flyskolen på Bardufoss. Dette har skapt et habilitetsproblem som gjør at behandlingen av ULF-rapporten bør startes på nytt.
4. Flygerutdanningens status i skolesystemet forblir uavklart ettersom Utdannings- og forskningsdepartementet fremdeles ikke ønsker å ta ansvar for flygerutdanningen. Dette står i sterk kontrast til forholdene ellers i Skandinavia.
5. LV er pålagt å være pådriver for å få etablert kompetansesentervirksomheten innenfor høgskolesystemet, men har ikke vært aktiv i denne saken.
6. Kompetansesentervirksomheten er opprettet av Stortinget, og kan uansett ikke selges før ULF-rapporten er ferdigbehandlet og en eventuelt har konkludert med at det ikke er behov for slik virksomhet.
7. Tatt i betraktning at kompetansesenteret er et

offentlig anliggende, har salgsprosessen i for stor grad vært "unndratt fra offentligheten".

Svar:

Stortinget vedtok 6. juni 1991 å nedlegge Statens Trafikkflygerskole og alle eiendelene ved skolen ble overført vederlagsfritt til Forsvarsdepartementet. Etter en avtale mellom Forsvarsdepartementet og Samferdselsdepartementet ble undervisningsmateriell og utstyr mv. som kunne være aktuelle for et trenings- og kompetansesenter overført fra skolen til Luftfartsverket. I St.prp. nr. 29 for 1993-94 anbefalte Samferdselsdepartementet å etablere et mindre kompetansesenter i regi av Luftfartsverket. I Innst. S. nr. 120 for 1993-94 sluttet Stortinget seg til forslaget og la til grunn at en skulle arbeide videre med spørsmålet om å etablere kompetansesenteret som en virksomhet på høyere nivå mens en samtidig skulle vurdere ulike former for tilknytning til høgskolesystemet. Det var en forutsetning at kompetansesenteret skulle være selvfinansiert ved brukerbetaling.

Som et ledd i oppfølgingen av denne stortingsbehandling, nedsatte daværende Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet og Samferdselsdepartementet en arbeidsgruppe ledet av Luftfartsverket med oppgave å avklare hvilke oppgaver innenfor luftfartsutdanningen som kan/bør drives på høgskolenivå og eventuelt knyttes til høgskolesystemet. Arbeidsgruppen fremla sin rapport (ULF-rapporten) i 1996 og anbefalte at store deler av luftfartsutdanningen burde legges inn under høgskolesystemet. Etter at rapporten hadde vært på høring fant departementet at det var mest nødvendig å sette fokus på trafikkflygerutdanningen. Samferdselsdepartementet bad derfor i 1998 Flyselskapenes Landsforening om å utarbeide et nærmere konsept for undervisningsopplegg på bakgrunn av bl.a. de krav som de større flyselskapene vil stille for å ansette kandidatene direkte fra skolen som styrmenn. Flyselskapenes Landsforening fremla 7. mars 2001 en utredning med en modell for trafikkflygerutdanningen hvor de anbefalte at flyskoler som driver i samsvar med denne modellen, bør få høgskolestatus etter lov av 11. juli 1986 nr. 53 om eksamensrett og statstilskudd til private høgschooler. I samarbeid med Utdannings- og forskningsdepartementet arbeider Samferdselsdepartementet med det mål å få en kompetanseheving av trafikkflygerutdanningen og en offentlig godkjenning på høgskolenivå av denne utdanningen basert på nevnte modell. Formålet med kompetanseheving av trafikkflygerutdanningen er først og fremst hensynet til flysikkerhet.

På grunn av dårlig lønnsomhet har Luftfartsverket bedt Samferdselsdepartementet om samtykke til salg av flyskolen ved Nordic Aviation Resources (NAR). Spørsmålet om samtykke til salg ble ved brev av 4. januar 2002 fra Samferdselsdepartementet forelagt Forsvarsdepartementet som formentlig rette ved-

kommende. Forsvarsdepartementet meddelte i brev av 27. mars 2002 at det ikke hadde noen merknader til salget.

På bakgrunn av dette har ikke Samferdselsdepartementet hatt merknader til Luftfartsverkets ønske

om å selge flyskolen ved NAR - selv om oppfølgingen av ULF-rapporten ennå ikke er avsluttet. Som nevnt over vil Samferdselsdepartementet fremdeles arbeide med oppfølging av ULF-rapporten - i samarbeid med Utdannings- og forskningsdepartementet.

Spørsmål nr. 349

Innlevert 26. april 2002 av stortingsrepresentant Karl-Anton Swensen

Besvart 7. mai 2002 av utdannings- og forskningsminister Kristin Clemet

Spørsmål:

«Det er varslet en reduksjon av støtten bedriftene får for å ta inn lærlinger. Denne ordningen har vært en sentral forutsetning for å sikre et bredspektret opplæringstilbud for ungdom og for å trygge næringslivet kvalifisert arbeidskraft. Spesielt rammet er industrien og el-bransjen, som alt før Regjeringen fjernet ordningen hadde problemer med rekrutteringen.

Hvordan ser statsråden på dette problemet, og vil det bli gitt kompenserende eller alternative tiltak overfor ungdommen og næringslivet?»

Svar:

I regjeringen Stoltenbergs forslag til budsjett for 2002 (St.prp. nr. 1 for 2001-2002) ble tilskuddet til lærebedrifter foreslått innlemmet i rammetilskuddet til fylkeskommunene, samtidig som den samlede bevilgningen ble redusert. Forslaget ble ikke endret av Regjeringen Bondevik. Den nye regjeringen måtte ta utgangspunkt i det samlede budsjettopplegget, og hadde svært kort tid til rådighet til å gjøre endringer.

Forenklingen av ordningen og reduksjonen i budsjettet ble enstemmig vedtatt av Stortinget i budsjettbehandlingen. På bakgrunn av Stortingets vedtak utarbeidet Utdannings- og forskningsdepartementet nye satser for tilskudd. Rundskrivet som redegjør for de nye tilskuddssatsene ble sendt ut i februar.

Budsjettreduksjonen i 2002 må i sin helhet tas på nye kontrakter som blir tegnet i 2002, mens allerede

etablerte kontrakter opprettholder tilskudd etter de satsene som gjaldt da kontraktene ble inngått. Hele innsparingen på de nye kontraktene må også tas i løpet av ett år, selv om lærekontrakter normalt løper over to år og får tilskudd begge årene. Dette gir en større satsreduksjon på nye lærekontrakter enn den relative budsjettreduksjonen ga inntrykk av.

Regjeringen vil i forbindelse med Revidert nasjonalbudsjett foreslå å øke rammetilskuddet til fylkeskommunene og oppjustere satsene for tilskudd til lærebedrifter.

Internasjonalt er Norge i en unik situasjon ved at vi har økt rekrutteringen til yrkesfagene, i motsetning til i de fleste andre land som opplever en nedgang i søkningen. Jeg mener at det i tillegg til å ivareta ordningen med tilskudd til lærebedrifter, også er et behov for å tilby en mer fleksibel fagopplæring enn vi har i dag, slik at vi kan imøtekomme behovene til alle elever.

Regjeringen vil utarbeide tiltak for å øke yrkesrettingen i fagopplæringen i videregående skole ved å bedre integreringen av teori og praksis, og ta nødvendige skritt for å få avviklet ordningen med sakkyndig vurdering for at en elev skal få tilbud om alternativt utdanningsløp fram til praksis/lærekandidat. I mellomtiden har Utdannings- og forskningsdepartementet lagt til rette for forsøksvirksomhet for at fylkeskommunene i samarbeid med bedriftene kan tilby alternative opplæringsløp.

Spørsmål nr. 350

Innlevert 29. april 2002 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 10. mai 2002 av kommunal- og regionalminister Erna Solberg

Spørsmål:

«Det fremkommer jevnlig eksempler på at beregningen av vann- og avløpsavgifter i kommunene er underlagt mangelfull kontroll og at mangelfullt og/eller uklart regelverk åpner for feilberegninger som oftest går i avgiftsbetalers disfavør. Et nytt, ferskt eksempel er fra Bergen kommune som omhandler et garasjeanlegg med plass til ca. 60 biler som blir avkrevet en årlig vann- og kloakkavgift på 60 000 kr.

Hva vil statsråden gjøre for å fjerne grunnlaget for feilberegning av vann- og avløpsgebyr i kommunene?»

Svar:

Kommunale vann- og avløpsgebyrer fastsettes med grunnlag i lov av 31. mai 1974 om kommunale vass- og kloakkavgifter og tilhørende forskrift om kommunale vann- og avløpsgebyrer. Dette regelverket har til formål å sikre kommunene en finansierungsordning, slik at de kan ivareta vannforsyningen på en god måte og sikre miljømessig forsvarlig borttransportering og rensing av avløpsvann.

Det er et hovedprinsipp bak regelverket at gebyrene skal fordeles på brukere av fast eiendom slik at de i størst mulig utstrekning gir uttrykk for hva det koster kommunen å betjene den enkelte eiendom med vann- og avløpsanlegg. Samtidig må dette prinsippet i en viss utstrekning avveies mot hensynet til administrativt hensiktsmessige og effektive løsninger for kommunene.

Forskrift om kommunale vann- og avløpsgebyrer gir rammene for de enkelte kommunenes forskrifter om vann- og avløpsgebyrer. Forskriften gir den enkelte kommune stor valgfrihet, slik at de kommunale forskriftene i størst mulig grad kan tilpasses lokale forhold. Forskriftsendringen av 13. juli 2000 styrket abonnentenes rettsstilling på to viktige områder ved at det både ble tatt inn bestemmelser om at den enkelte gebyrpliktige, i tillegg til kommunen, kan kreve at vannforbruket skal måles, og ved at det ble satt begrensninger i bruken av minimumsgebyrer.

Årsgebyret, eller den variable delen av årsgebyret, beregnes enten ut fra målt vannforbruk eller ved at vannforbruket stipuleres på bakgrunn av eiendom-

mens areal. For abonnenter som bruker svært lite vann samtidig som eiendommen deres har stort areal, vil stipulert vannforbruk i enkelte tilfeller i betydelig grad kunne avvike fra det faktiske forbruket. Blant annet på denne bakgrunn fant Miljøverndepartementet det viktig å forskriftsfeste abonnentenes rett til å få betale etter målt vannforbruk. Departementet anser dette som et viktig bidrag for å sikre at abonnentene betaler vann- og avløpsgebyrer som ligger på et rimelig og rettferdig nivå.

Når det gjelder endringen i reglene for minimumsgebyrer, har Miljøverndepartementet i den tiden disse endringene nå har virket, fått et visst inntrykk av at ikke alle kommunale vann- og avløpsgebyrforskrifter overholder kravene til minimumsgebyrer fullt ut. Departementet fant derfor i brev til kommunene av 21. mars 2002 grunn til på nytt å presisere rammene for kommunenes adgang til å fastsette minimumsgebyrer.

Ordningen med særskilt godkjenning av kommunal forskrift om vann- og avløpsgebyrer bortfalt for mer enn 10 år siden. Det foreligger ingen planer om å innføre en slik godkjenningsordning på nytt.

At det ikke eksisterer noen egen godkjenningsordning, innebærer ikke at staten står uten mulighet til å drive kontroll. Tre eller flere medlemmer av kommunestyret eller fylkestinget kan sammen bringe avgjørelser truffet av folkevalgt organ eller den kommunale eller fylkeskommunale administrasjon inn for departementet til kontroll av avgjørelsens lovlighet, jf kommuneloven § 59 nr. 1. Departementet kan i tillegg ta en sak opp til lovlighetskontroll av eget tiltak. Departementets myndighet blant annet i saker som gjelder vedtak om vann- og avløpsgebyrer er delegert fylkesmannen i det fylket kommunen ligger. Fylkesmennene gjennomgår ordinært de kommunale gebyrforskrifter som ledd i tilsynet med kommuner og kommuneøkonomien.

Jeg har ikke grunnlag for å hevde at det på dette området forekommer feilberegninger i utstrakt grad. Vi vet imidlertid at det er stor oppmerksomhet omkring kommunale gebyrer, og det er derfor viktig at det informeres godt om regelverket både overfor kommuner og privatpersoner.

Spørsmål nr. 351

Innlevert 29. april 2002 av stortingsrepresentant Knut Storberget

Besvart 7. mai 2002 av justisminister Odd Einar Dørum

Spørsmål:

«Er justisministeren komfortabel med situasjonen etter avdekkingen av svikten på politiets radarutstyr på Østlandet hvor flere kan ha risikert og fått feilaktige dommer, hva vil justisministeren gjøre med saken, og vil det kunne bli aktuelt å gi de domfelte full frifinnelse?»

Begrunnelse:

Hundrevis av trafikanter skal ifølge avisa Gudbrandsdølen Dagingen ha fått feilaktige dommer/forelegg pga. svikt i radarutstyr ved trafikkkontroller. Vi vet ikke om feilen finnes andre steder i landet. Til liten til politiet og domstolene er avhengig av at de generelle etterforskningsmetoder ikke svikter. Om beskrivelsen av feilen medfører riktighet, er dette derfor en svært alvorlig situasjon.

Svar:

Innledningsvis ønsker jeg å understreke at justispolitikken skal ivareta enkeltmenneskets og samfunnets trygghet. Den skal sikre fellesskapets evne til å bekjempe kriminalitet, samtidig som rettssikkerheten for individet ivaretas.

Når det gjelder politiets trafikkkontroller, skal de forebygge straffbare handlinger og tilstander som utsetter trafikken for fare. Videre skal de slå ned på overtredelser i trafikken, medvirke til straffeforfølgning og illegge reaksjoner.

Politiet bruker ulike apparater til å måle farten, f.eks. radar, laser og apparat for gjennomsnittsfartsmåling.

Når det gjelder bruk av radar, har Politidirektoratet den 3. mai 2002 kommet med følgende opplysninger:

"Utrykningspolitiet har fra 1973 og frem til i dag benyttet bl.a. 11 radarapparater av typen Nedar 73 K til å måle hastighetsovertredelser. Disse apparater har vært til jevnlig kontroll, og de har inntil nå fungert på en utmerket måte. Den 25. februar i år fantet en patrulje i UP mistanke om at det kunne være noe galt med fartsanvisningen fra ett av apparatene. Apparatet ble tatt ut av drift og levert til kontroll ved Forsvarets forskningsinstitutt på Kjeller. Resultatet av kontrollen var at det ble påvist en feil i "displayet", eller utskrivningssystemet i radaren. Når politiet avleste resultatet av fartsmålingen, viste utskriften 10 km/t for stor hastighet. Selve radarapparatet har m.a.o. målt "riktig" hastighet, men selve utskrivningssystemet var ikke lenger til å stole på. Man kunne ikke si med sikkerhet når feilen hadde oppstått, men siste årskontroll ble foretatt i juli måned 2001. Feilen

må m.a.o. ha oppstått på et tidspunkt mellom juli 2001 og februar 2002."

Videre er understreket at feilen ikke kan skyldes politiets forhold, og Politidirektoratet har i den forbindelse opplyst:

"Alle kalibreringer og rutinekontroller som politiet selv skal gjennomføre, er blitt foretatt. Det er ikke svikt i oppfølging av de instruksjoner som politiet skal følge på kontrollstedene.

Det aktuelle radarapparat, og de øvrige 10 apparatene, ble straks tatt ut av tjeneste. Utrykningspolitiet har deretter foretatt innsamling av de loggene for kontrollene med det aktuelle apparatet. Det viste seg at det var blitt benyttet i de "gamle" politidistriktene Østerdal, Kongsvinger, Hamar og Romerike."

Det er for øvrig opplyst at Politidirektoratet den 26. april d.å. hadde et møte med Riksadvokaten om hvordan politidistriktene Hedmark og Romerike skulle forholde seg til de sakene som var blitt avgjort pga. måling med det aktuelle apparat.

Som representanten sikkert er kjent med kan jeg som justisminister ikke gripe inn i behandlingen av konkrete straffesaker eller instruere påtalemyndigheten i konkrete saker. Dette er forhold som tilligger påtalemyndighetens ansvarsområde under Riksadvokatens ledelse.

Det er imidlertid blitt tatt kontakt med Riksadvokaten i anledning spørsmålet. Riksadvokaten har i uttalelse datert 3. mai 2002 bl.a. vist til sitt brev av 26. april d.å. til politimestrene i Romerike og Hedmark politidistrikter hvor det gis strafferettslige og straffeprosessuelle direktiver.

Riksadvokaten har videre bl.a. gitt følgende opplysninger:

"Til tross for at publikums reaksjoner på radarens måleresultat først oppstod primo 2002, har så vel Politidirektoratet som Riksadvokaten valgt å korrigere måleresultatene helt siden forrige kontroll av apparatet skjedde ultimo juli 2001. Det gis et fradrag på 10 km/t for alle det er reagert mot på bakgrunn av de omtalte målinger. I tillegg reageres med en vilkårløs påtaleunntakelse for de - som etter fratrekk - har en hastighetsoverskridelse på mellom 6-10 km/t (1-5 henlegges etter bevisets stilling).

Basert på det materialet som foreligger i dag kan for øvrig Riksadvokaten ikke se at det er grunnlag for korreksjoner i større utstrekning enn beskrevet i direktiv av 26. april. d.å."

Jeg håper at dette er oppklarende i forhold til det spørsmål som er stilt.

Spørsmål nr. 352

Innlevert 29. april 2002 av stortingsrepresentant Olav Akselsen

Besvart 6. mai 2002 av justisminister Odd Einar Dørum

Spørsmål:

«Vil statsråden påskynde gjennomføring av Næringslovutvalet sitt framlegg om å samordna pålegg frå namsmakta til arbeidsgjevarar om tvangsinnndrivning av offentlege og private pengekrav gjennom lønstrekk hjå tilsette?»

Grunngjeving:

I dag kan einkvar namsmakt påleggje arbeidsgjevarane å tvangsinnfordra offentlege og private pengekrav gjennom lønstrekk hjå tilsette. Dette inneber at arbeidsgjevar kan påleggjast å trekkja fleire krav hjå same arbeidstakar kvar månad. I verste fall kan desse pålegga koma frå fem forskjellige namsmynde. Krava vert anten innbetalt til namsmakta eller til rette kreditor for kravet. Dette kan medføre omfattande arbeid og administrative kostnader for arbeidsgjevar. Næringslovutvalet reknar med at ca. 30 pst. av alle arbeidstakarar som har lønstrekk, har trekk for meir enn eitt krav pr. månad.

Næringslovutvalet, som vart leia av Helge B. Andresen, la fram innstillinga si i juni 1999. Dei foreslo å oppretta ein sams innkrevjingssentral for å samordna slike krav. Dette ville gje berre eitt kontaktpunkt for arbeidsgjevar ved innbetaling av lønstrekk - og sannsynlegvis gje omfattande innsparingar for arbeidsgjevarar. I tillegg inneber det at arbeidsgjevar ikkje får innsyn i kva pengekrav ein debitor har mot seg, og såleis er det og eit bidrag for betre personvern.

Utvalet såg det som mest realistisk å gjennomføra dette ved å utvida Statens Innkrevjingssentral til ein landsdekkjande sentral, slik at alle namsmyster melder krava sine til denne. Sentralen vil då fungera som ein sams rekneskapsentral slik at alle overføringane går til ein instans. Sentralen vil då vidareføra penga-

ne til rette kreditor. Utvalet si innstilling er ikkje følgd opp ved at slike forslag er forelagt Stortinget.

Svar:

Justisdepartementet sendte 9. juni 2000 ut høringsbrev med forslag om bedre samordning av lønstrekk. Det ble samtidig sendt på høring et forslag til regler om registrering av utleggspant, utleggstrekk og "intet til utlegg" i Løsøreregisteret. Etter mitt syn bør spørsmålet om bedre samordning av lønstrekk ses i sammenheng med spørsmålet om registrering av utleggstrekk i Løsøreregisteret. Dersom det innføres registrering av utleggstrekk i Løsøreregisteret, synes en ordning der namsmyndighetene pålegges å undersøke registeret før nye trekk nedlegges, å være enklere og mindre kostnadskrevenne enn en samlesentral, som foreslått av Næringslovutvalget. Ved vurderingen av hvilken løsning som her bør velges, kan det ikke bare tas hensyn til hva som vil være praktisk og arbeidsbesparende for arbeidsgiverne og kreditorene. Det må også tas hensyn til skyldnerens interesser, noe som kan tilsi at de lokale namsmennene fremdeles bør kunne nedlegge lønstrekk. Videre må det tas hensyn til at det i 70 pst. av sakene bare løper ett trekk. I disse tilfellene kan en ordning med samlesentral for lønstrekk være et forsinkende og fordyrende mellomledd for kreditorene og det offentlige.

Jeg anser det som viktig å få etablert et system som sikrer en bedre samordning av flere utleggstrekk enn i dag. Dette spørsmålet må imidlertid ses i sammenheng med andre endringsforslag. Departementet vil vurdere disse spørsmålene nærmere, men det er for tidlig å angi noe tidspunkt for når en proposisjon kan ventes.

Spørsmål nr. 353

Innlevert 29. april 2002 av stortingsrepresentant Olav Gunnar Ballo

Besvart 8. mai 2002 av samferdselsminister Torild Skogsholm

Spørsmål:

«En vegstrekning på 105 km langs østsiden av Porsangerfjorden fra Lakselv til Veidnes i Lebesby i Finnmark er i henhold til et oppslag i avisa Sagat den 23. april d.å. merket "ujevn veg". Midlene til vedlikehold mangler. Finnmarks andel av riks- og stamveg-

midler gikk utfra SVs egne beregninger ned fra knapt 6 pst. i 1986 til under 3 pst. i 2001. Vegsjefen i Finnmark beskriver i nevnte artikkel at han forventer at midlene til vegvedlikehold av riksveger i Finnmark vil gå ned neste år.

Kan statsråden avkrefte dette?»

Svar:

Vegstrekningen som er omtalt i avisa Sagat består av 2/3 fylkesveg, fylkesveg 183 fra Børselv til Veidnes (ca. 93 km), og 1/3 riksveg, riksveg 98 mellom Lakselv og Børselv (ca. 42 km).

Riksvegstrekningen mellom Lakselv og Børselv er ikke i noen spesielt dårligere forfatning enn mange andre strekninger, trafikkmengden tatt i betraktning. Vegen er imidlertid belagt med et såkalt Otta-dekke (oljestabilisert grusdekke) som har en relativt grov struktur, og dermed gir en noe høyere dekkslitasje enn et fullverdig asfaltdekke.

Som et ledd i forberedelsene til asfaltering av strekningen, ble det i fjor startet arbeid med utskifting av dreneringsrør og stikkrenner, opprensning av grøfter og noe forsterkningsarbeider. Dette har medført at enkeltpunkt og kortere partier er oppgravd og framstår som hullete og ujevne, spesielt nå i vårløsningen. Tiltak for å bedre på dette vil bli iverksatt når tele og smeltevann er borte.

Etter planen skulle første del av strekningen mellom Lakselv og Børselv få nytt asfaltdekke denne sommeren, men bl.a. på grunn av økte kostnader til vinterdrift, er arbeidet utsatt til 2003. Hele strekningen på 42 km vil kunne få nytt dekke i 2005/2006.

For fylkesvegen mellom Børselv og Veidnes har jeg fått opplyst at fylkeskommunen ikke har planer om opprusting eller dekkefornyelse de nærmeste år.

Langs denne strekningen bor det i underkant av 100 mennesker og gjennomsnittlig trafikkmengde (ÅDT) er på under 30 biler pr. døgn. Det er ingen næringstrafikk på strekningen. Vegen er derfor langt nede på fylkeskommunens prioriteringsliste for tiltak.

I perioden 1998 til 2001 har det totalt sett innenfor post 23 skjedd betydelige overføringer fra drift og vedlikehold til dekning av økte ferjekostnader, som generelt i hovedsak har gått på bekostning av vedlikeholdet av vegdekkene.

For Finnmarks del har bevilgningene over post 23 Trafikktilsyn, drift og vedlikehold av riksveger m.m. de siste 5 år ligget på fra 5,2 - 5,4 pst. av totalrammen. Trenden har imidlertid vært noe fallende og skyldes i stor grad at trafikkøkning og nye store og kompliserte veganlegg i andre deler av landet, har tatt en større andel av totalbeløpet.

Samlet sett innebærer dette at bl.a. Finnmark har fått en nedgang i rammene for drift og vedlikehold. Innføring av nattbrøyting fra 2002 og generelt høyere kostnadsnivå til drift, har derfor gjort det nødvendig å redusere vegvedlikeholdet i Finnmark vesentlig.

Når det gjelder midler for 2003, viser jeg til det kommende statsbudsjettet for 2003. Generelt vil jeg imidlertid prioritere drift og vedlikehold, fordi slike tiltak betyr mye for trafikksikkerheten og fordi det er viktig å bevare vegkapitalen.

Spørsmål nr. 354

Innlevert 29. april 2002 av stortingsrepresentant Bendiks H. Arnesen

Besvart 8. mai 2002 av sosialminister Ingjerd Schou

Spørsmål:

«Eldrereformen som et samlet storting vedtok i 1997 hadde som mål å gi alle eldre et godt tilbud, uavhengig av hvor de bor i landet. Nå framkommer det opplysninger om at kommuner må skrinlegge sine eldreplaner av økonomiske grunner. Som eksempel nevnes at Salangen kommune i Troms har fått stopp fra fylkesmannen i en helt nødvendig bedring av sykehjemstilbudet.

Hva vil statsråden gjøre for å sikre at alle eldre får et godt tilbud, uavhengig av hvilken kommune de er bosatt i?»

Svar:

Handlingsplan for eldreomsorgen som ble vedtatt av Stortinget i 1997 hadde i utgangspunktet en investeringsramme på 24 400 sykehjemsplasser og omsorgsboliger. Seinere er rammene økt slik at de nå

omfatter tilskudd til bygging av ytterligere 9 000 sykehjemsplasser og omsorgsboliger.

Regjeringen varslet i St.prp. nr. 1. Tillegg nr. 4 for 2001-2002 at det i løpet av våren 2002 ville bli fremmet en sak for Stortinget om hvordan handlingsplanen for eldreomsorgen kan avsluttes på en tilfredsstillende måte og hvor en ytterligere økning i tilsaksrammen vil bli vurdert.

Muligheten for å gi alle eldre et godt tilbud, uavhengig av hvilken kommune de bor i, er avhengig av flere faktorer. Godt tilrettelagte og individuelt tilpassede boliger og sykehjemsplasser er en av forutsetningene for at kommunene kan gi et godt tilbud. Handlingsplanen har bidratt til en betydelig bygningsmessig kapasitetsvekst og kvalitetsstyrking i kommunene i tråd med kommunenes planer. Avslutningen av handlingsplanen skal sørge for at de statlige investeringsmidlene blir fordelt på en måte som tilgodeser de kommunene som har lavest dekning.

Når det gjelder Salangen kommune, har kommunen planlagt bygging av 35 sykehjemsplasser og 15 omsorgsboliger, noe som ville gi en samlet dekningsgrad langt over gjennomsnittet for landet. Kommunen har i dag et sykehjem med 27 plasser som er i dårlig forfatning. Sykehjemmet har 8 dobbeltrom, noe som gir en eneromsdekning på 58 pst. Andelen eldre over 80 år vil imidlertid synke med 20 pst. fra 1998 til 2010.

Det vil fortsatt være Husbanken som tar beslutninger om tildeling av tilskudd til bygging av boliger/plasser etter at fylkesmann/fylkeslege har uttalt seg om søknadene.

Fylkesmannen og fylkeslegen har anbefalt ovenfor Husbanken at kommunen gis tilskudd til å bygge 28 sykehjemsplasser innenfor fylkets ramme i 2002. Søknaden om tilskudd til omsorgsboliger er ikke anbefalt under henvisning til høy kommunal dekning, kommunens økonomiske situasjon og mulighetene for å styrke hjemmetjenestene slik at folk kan bo lenger i sitt opprinnelige hjem. Kommunen vil etter utbygging få en samlet dekningsgrad over landsgjennomsnittet og full eneromsdekning.

En annen viktig forutsetning for å kunne sikre alle som har behov for det et godt tilbud, er at det til enhver tid er tilgjengelig personell med god kompetanse. Handlingsplan for eldreomsorgen har bidratt til at det nå er over 12 000 flere tilsatte i pleie- og omsorgstjenesten enn det var ved handlingsplanens begynnelse. Det er spesielt gledelig at antall tilsatte med høyskoleutdanning har økt i takt med de øvrige personellgruppene.

For at kommunene skal kunne videreføre denne positive utviklingen er det viktig og nødvendig at pleie- og omsorgstjenesten prioriteres også i fortsettelsen. Regjeringen vil legge til rette for ytterligere personellvekst gjennom vekst i kommunenes frie inntekter.

Regjeringen vil med det første legge fram en stortingsmelding om avslutning av handlingsplanen for eldreomsorgen. Meldingen vil bli fulgt opp med konkrete forslag i kommuneproposisjonen.